

EVIGT LIV ER AT KENDE GUD OG HANS SØN JESUS KRISTUS

NUMMER 23 | 1. DECEMBER 1922 | 71. AARGANG

INDLEDNINGSTALEN AF PRÆSIDENT HEBER J. GRANT.

Ved Generalkonferencen den 6. Oktober 1922.

I Tabernaklet Salt Lake City, Utah.

(Oversat fra »Deseret News«.)

Det er en ubeskrivelig stor Glæde for mig at se denne store Forsamling. Jeg ser, at der er mange af de Tilstedeværende, som staar, men hvis de, som har Siddepladser, vilde rykke tættere sammen, saa tror jeg, at alle vil faa Sæde. Jeg kan ikke erindre, at der nogensinde paa en Hverdag har været saa mange til Stede i dette Tabernakel som i Dag. Den store Tilslutning ved Konferencens forste Mode er et Vidnesbyrd om de Sidste Dages Helliges Interesse, og jeg véd, at I er kommet i den Hensigt at blive meddelt Livets Brod, og det er mit Ønske ene og alene at tale om det, som maatte blive til vort fælles Gavn.

APOSTEL I FYRRETYVE AAR.

For fyrretyve Aar siden, ved Oktober Konferencen, modte jeg den dalevende Ældste George Teasdale ved den sondre

Indgang til Tabernaklet; idet han trykkede min Haand, sagde han: »Br. Grant, jeg er overmaade glad ved at se Dig, Du og jeg skal — — —,« saa standsede han pludseligt, medens hans Ansigt rodmede; men Herren meddelte mig den fulde Sætning.

Fire Gange i mit Liv har det været mit Privilegium at kunne læse andre Menneskers Tanker. Slutningen af Broder Teasdales Sætning var: »i Eftermiddag blive kaldt til at fylde Vakancen i de tolv Apostles Quorum.«

Denne Meddelelse gik gennem mig som en elektrisk Strøm. Jeg bivaanede Konferencens Eftermiddagsmode med den Forventning, at Broder Teasdale og jeg skulde blive valgt som Apostle. I, som var til Stede ved denne Lejlighed, vil erindre, at Konferencen sluttede uden at besætte de to ledige Stillinger i de Tolvs Raad. Jeg tror, at der aldrig har været et Menneske, som med mere Ydmyghed har bedt Gud om Tilgivelse for Egoisme end jeg, fordi jeg forventede at blive Apostel. I Løbet af en Uge efter Konferencens Afslutning modtog Præs. John Taylor en Aabenbaring om at kalde Broder George Teasdale og Heber J. Grant til Apostelembedet. Jeg har været optaget af at forkynde Jesu Kristi Evangelium i disse fyrretyve Aar og bevidnet, at Gud lever, at Jesus Kristus er Verdens Frelser, at Joseph Smith er en sand Guds Profet. Det har været mit Privilegium at bære dette Vidnesbyrd i næsten alle Stater i Unionen, i Canada, Mexico, Hawai Øerne, Japan, England, Irland, Skotland, Wales, Tyskland, Holland, Belgien, Schweitz, Frankrig, Italien, Norge, Sverige og Danmark, og det har været en stor Glæde for mig i disse mange Aar at bære dette Vidnesbyrd.

Da jeg kom til dette Møde i Dag, var det et Sporgsmaal, hvilket af de mange Emner, som indeholdes i Mormons Bog og Lærdommens og Pagtens Bog, jeg skulde tale over, men efter at jeg horte Aabningsbønnen, blev det klart for mig, thi denne Bon indeholdt, hvad jeg læste i Pagtens Bog i Morges, nemlig at opholde og stotte Landets Love.

Der er mange af mine Venner, som har kritiseret mig og

givet mig mange gode Raad om ikke at læse saa meget i de offentlige Møder, da det er trættende for de Forsamlede; men jeg er ikke her for at smigre nogen. Mit Ønske og min Bøn er, at jeg maatte kunne sige noget til vort fælles Gavn, og det er min Mening, at det er bedst at læse det 134. Kapitel i Pagtens Bog i sin Helhed.

ERKLÆRING.

I en General-Konference af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige i Kirtland, Ohio, den 17. August 1835 blev følgende Erklæring enstemmigt vedtaget:

Vi tror, at Regeringer indstiftedes af Gud til Menneskenes Bedste, og at han holder Menneskene ansvarlige for deres Handlinger med Hensyn til samme, baade i at udstede Love og haandhæve dem til Samfundets Gavn og Sikkerhed.

Vi tror, at ingen Regering kan bestaa i Fred, med mindre saadanne Love bliver affattede og holdte ukrænkede, som sikrer hvert Menneske Samvittighedsfrihed, Ejendomsret og dens Bestyrelse, samt Livets Beskyttelse. Rettighed til at arbejde uden at risikere at blive dræbt.

Vi tror, at alle Regeringer behøver borgerlige Embedsmænd og Øvrighedspersoner for at haandhæve sammes Love, og at saadanne, som vilde forvalte Loven redeligt og retfærdigt, bør søges og understøttes ved Folkets Stemme, dersom det er en Republik, eller Regentens Vilje.

Vi tror, at Religionen er indstiftet af Gud, og at Menneskene er ansvarlige for Gud, og for ham alene, for Udøvelsen deraf, med mindre deres religiøse Meninger tilskynde dem til at gøre Indgreb i andres Rettigheder og Friheder; men vi tror ikke, at nogen har Ret til i de menneskelige Love at foreskrive Regler for Gudsdyrkelsen og binde Menneskenes Samvittighed eller foreskrive nogen Form for den offentlige eller huslige Andagt. At den borgerlige Øvrighed bør undertrykke Lasten, men aldrig tvinge Samvittigheden, straffe Brøde, men aldrig indskrænke Sjælens Frihed.

Vi tror, at alle Mennesker er pligtige til at understøtte og

opretholde de respektive Regeringer, under hvilke de opholder sig, saa længe de bliver beskyttede i deres naturlige og uafhængige Rettigheder, ved saadanne Regeringslove, og at Opstand og Uroligheder ikke passer sig for nogen Indvaaner, som bliver saaledes beskyttet, og bør straffes efter Fortjeneste; og at alle Regeringer har Rettighed til at give saadanne Love, som efter deres eget Skøn er bedst skikkede til at sikre den offentlige Velfærd, medens de til samme Tid holder Samvittighedsfriheden hellig.

AGTELSE FOR LOVEN.

Vi tror, at enhver bør æres i sin Stilling: Regenter og Øvrigheder, der er satte til at beskytte de Uskyldige og straffe de Skyldige, og at alle Mennesker skylder Lovene Agtelse og Lydighed, da Anarki og Rædsel uden Love vilde træde i Stedet for Fred og Harmoni. De menneskelige Love er indstiftet i den udtrykkelige Hensigt at ordne vore Interesser som Individer og som Nationer. De guddommelige Love, givne fra Himlen, foreskriver Regler i aandelige Anliggender, for Tro og Gudsdyrkelse, for hvilke Mennesket maa gøre sin Skaber Regnskab.

Vi tror, at Regenter, Stater og Regeringer har Ret til, og at det er deres Pligt, at udgive Love til alle Indvaaneres Beskyttelse i den fri Udøvelse af deres Gudsdyrkelse; men vi tror ikke, at de med Retfærdighed kan berøve Indvaanerne denne Frihed eller indskrænke deres Meninger, saa længe disse vise Lovene Ærbødighed og ikke leder til Oprør eller Sammensværgelse.

Vi tror, at Forbrydelser bør straffes efter Overtrædelsens Beskaffenhed; at Mord, Forræderi, Røveri, Tyveri og Fredsbrud i alle Henseender bør straffes i Forhold til Forbrydelsen og dens onde Følger blandt Menneskene, ved den Regerings Love, under hvilke Overtrædelsen bliver begaaet; og for den offentlige Freds og Sikkerheds Skyld burde alle Mennesker gøre deres Indflydelse gældende, at Overtrædere af Lovene bliver straffede.

Vi tror, at det ikke er rigtigt at blande religios Indflydelse med borgerlig Regering, hvorved et religiost Samfund fremmes og et andet indskrænkes i sin aandelige Virksomhed, og dets Medlemmers personlige Rettigheder hæmmes.

RELIGIONS-FRIHED OG RET.

Vi tror, at ethvert religiost Samfund har Ret til at behandle dets Medlemmer for deres upassende Opførsel i Overensstemmelse med dets Samfundsregler og Anordninger, forudsat at saadan Behandling kun angaar deres Medlemsret og Forhold i Menigheden; men vi tror ikke, at noget religiost Samfund har Ret til at forhøre nogen vedrorende Formue eller Liv, eller berove dem deres Gods, eller idømme dem fysisk Straf; de kan kun udelukke dem fra deres Samfund og unddrage dem deres Fællesskab.

Vi tror, at Menneskene bor holde sig til den borgerlige Lov for at faa Erstatning for alle Forurettelser, hvorved der er tilføjet dem personlig Fornærmelse, eller hvor Fomue og Rygte angribes.

Vi tror, at alle Mennesker har Ret til at forsvare dem selv, deres Venner og Ejendom og Regeringen imod alle ulovlige Angreb og Anmasselser i alle Tilfælde, hvor man ikke er i Stand til straks at henvende sig til Loven og erholde Hjælp.

Vi tror, at det er rigtigt at prædike Evangeliet for Nationerne paa Jorden, at raade de Retskafne til at holde sig fri fra Verdens Fordærvelse; men vi tror ikke, at det er ret at influere de Umyndige, eller de, som er under specielle Forpligtelser i Hjemmet eller Staten, til at slutte sig til Kirken ved Daab, thi dette vilde virke forstyrrende baade for Individet og Samfundet.

LYDIGHED MOD LOVEN.

Jeg bifalder den Erklæring, som blev enstemmig vedtaget i General-Konferencen 1835: Det er alle Kirkens Medlemmers Pligt at holde og haandhæve Loven. Jeg tror, at alle Sidste Dages Hellige, der har nogen som helst Tanke om, at de ind-

forte Love ikke er retfærdige, skulde efter at saadanne Love er stadfæstet af de Forenede Staters Hojesteret, adlyde dem. Lad mig bemærke, at ingen er en Sidste Dages Hellig, som drikker Spiritus. Enhver, som drikker eller sælger berusende Drikke, véd, at han overtræder Guds og Landets Love og er under Gud den Almægtiges Dom. Jeg tror, at alle Kirkens Medlemmer skulde opholde og støtte Cigaretloven, og at vi alle er berettiget til at forlange, at enhver, som bliver valgt til Statens lovgivende Forsamling, vil opholde og haandhæve denne Lov.

Idet jeg nu taler om Politik, saa minder dette mig om Mæslinger, de skader ikke meget, hvis man tager lidt Safran-The eller noget andet, der faar dem til at slaa ud, men hvis de slaar ind, bliver Huden gul, og de vil maaske ogsaa angribe Øjnene, saa de taber den rette Synsvinkel, saaledes er det ogsaa med mange Politikere.

EMBEDSMÆND.

Jeg tror, at oprigtige, dygtige og retfærdige Mænd skulde vælges til at indtage Stillinger i Staten og Kirken.

Vi bevidner for den hele Verden, at Joseph Smith modte Himmelens og Jordens Skaber, at Skaberen, som Svar paa Spørgsmaalet: »Hvilket af de mange religiøse Samfund i Verden har Sandheden«, pegede paa sin Son, Jesus Kristus, og sagde: »Denne er min Søn, den Elskelige, hør ham«. At Verdens Frelser meddelte Joseph Smith, at han ikke skulde slutte sig til noget af disse Samfund. Vi tror, at denne Mand, Joseph Smith, som anbefalede Agtelse og Lydighed mod alle Nationers Love, er en Profet af den sande og levende Gud. Vi tror ogsaa, hvad han erklærede i det 135. Kapitel, som jeg nu vil læse, thi, som for sagt, jeg er ikke her for at tækkes nogen.

MARTYRIUM.

For at besegle denne Bogs og Mormons Bogs Vidnesbyrd, slutter vi med Joseph Smith, Profetens, og Hyrum Smiths,

Patriarkens, Martyrdod. De blev skudte i Carthage Fængsel den 27. Juni 1844, omtrent Kl. 5 om Eftermiddagen, af en bevæbnet Pobelhob, der var malet sort og bestod af 150 til 200 Personer. Hyrum blev skudt forst, og idet han faldt, udtalte han roligt: »Jeg dor«. Joseph sprang ud af Vinduet og blev skudt i det samme, udraabende: »O, Herre, min Gud«. De blev begge skudt paa den brutaleste Maade og hver fik fire Kugler i deres Legeme.

John Taylor og Willard Richards, to af de Tolv, var de eneste, som var hos dem i Værelset. Den forste af disse blev saaret paa en barbarisk Maade af fire Kugler, men kom sig senere; den sidstnævnte undkom efter Guds Forjættelse, »endog uden et Hul i sine Klæder«.

Joseph Smith, den Herrens Profet og Seer, har gjort mere, med Undtagelse af Jesus, for Menneskenes Frelse i denne Verden end nogen anden, der nogensinde har levet i den. I det korte Tidsrum af tyve Aar har han frembragt Mormons Bog, hvilken han oversatte ved Guds Gave og Kraft, og har været et Redskab til at udgive den i to Verdensdele, har sendt det evige Evangeliums Fylde, som den indeholder, til Verdens fire Hjorner, har frembragt de Aabenbaringer og Befalinger, hvoraf denne Lærdommens og Pagtens Bog bestaar, og mange andre vigtige Dokumenter; han har samlet mange Tusinde af de Sidste Dages Hellige, grundet en stor Stad og efterladt en Berommelse og et Navn, som ikke kan udslettes. I sit Levnet var han stor, og han dode stor i Guds og hans Folks Øjne, og har, ligesom de fleste af Herrens Salvede fordum, beseglet sin Sendelse og sine Gerninger med sit eget Blod, og det samme har hans Broder Hyrum. I Livet var de ét, og Doden adskilte dem ikke.

Da Joseph rejste til Carthage, to eller tre Dage for han blev myrdet, for at overgive sig til Lovens foregivne Fordringer, sagde han: »Jeg gaar som et Lam til Slagterbænken, men jeg er rolig som en Sommermorgen, min Samvittighed er ubesmittet for Gud og alle Mennesker. Jeg skal do uskyldig, og

det skal end siges om mig: Han blev myrdet med koldt Blod.« Samme Morgen, efter at Hyrum havde gjort sig færdig til at gaa, skal vi sige til Slagterbænken? ja, thi saaledes var det, læste han følgende Paragraf, nær ved Slutningen af 5. Kapitel af Ether i Mormons Bog (nyere Udgave, 12: 36—38) og lagde en Fold paa Bladet.

»Og det skete, at jeg bad Herren, at han vilde give Hedningerne Naade, saa at de maatte have Kærlighed. Og det skete, at Herren sagde til mig: Om de end ikke have Kærlighed, er det Dig ligemeget, thi Du har været trofast; derfor er Dine Klæder rene. Og fordi Du har set Din Svaghed, skal Du vorde stærk, ja, til at sidde paa det Sted, som jeg har beredt i min Faders Boliger. Og nu byder jeg — Hedningerne Farvel, ja, og ligeledes mine Brødre, som jeg elsker, indtil vi mødes for Kristi Domstol, hvor alle Mennesker skulde kende, at mine Klæder ikke er beplettede af Eders Blod.« Deres Testamente er nu i Kraft, da de, som gjorde det, er døde.

Hyrum Smith var 44 Aar gammel i Februar 1844, og Joseph Smith var 38 i December 1843, og fra nu af vilde deres Navne blive talte blandt Martyrerne for Religionens Skyld, og Læserne i alle Nationer vil mindes om, at Frembringelsen af Mormons Bog og Lærdommens og Pagtens Bog til Verdens Frelse, har kostet det bedste Blod i det nittende Aarhundrede; dersom Ilden kan antænde et grønt Træ til Guds Ære, hvor let vil den da ikke opbrænde de »tørre Træer« for at rense Vingaarden fra Fordærvelse. De levede i Ære, de døde med Hæder, og Herlighed er deres evige Løn. Fra Slægt til Slægt skal deres Navne nævnes for Efterkommerne, som Klenodier for de Helliggjorte.

De var ikke skyldige i nogen Forbrydelse, hvilket ofte før var blevet bevist, og blev alene arresterede ved ugudelige Menneskers og Forræderes Sammensværgelse; og deres uskyldige Blod paa Gulvet i Carthages Fængsel er et stort Vidnesbyrd om Mormonismens Ægthed, som ikke kan forkastes af nogen Domstol paa Jorden; og deres uskyldige Blod paa Illinois's Vaabenskjold tillige med Statens brudte Løfte om Sik-

kerhed, givet af Guvernoren, er et Vidnesbyrd om det evige Evangeliums Sandhed, som hele Verden ikke kan modbevise, og deres uskyldige Blod paa Frihedens Banner og paa de Forenede Staters Grundlov, er en Talsmand for Jesu Kristi Religion, der vil røre retskafne Menneskers Hjærter i alle Nationer; og deres uskyldige Blod, med alle Martyrers uskyldige Blod under det Alter, som Johannes saa, vil raabe til Hærskarernes Herre, indtil han hævner deres Blod paa Jorden.

Jeg har hørt, at denne udmærkede Beretning om Josephs og Hyrums Martyrdød var skreven af Præsident John Taylor, der er kendt som Frihedens Forkæmper.

Præs. Taylor var i det samme Værelse, hvor Joseph og Hyrum blev myrdet. Han blev ramt af fire Kugler og bar en Kugle i sit Legeme indtil sin Død. Mennesker arbejder imod og raadslaar tilsammen for at skade Guds Kirke, men den Erklæring, at Joseph Smith har gjort mere for Menneskeslægtens Frelse end nogen, undtagen Jesus Kristus, kan ikke benægtes. Jeg opfordrer hvilket som helst religiøst Samfund, som ikke har flere Medlemmer end Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, til at sammenkalde en Konference og fremvise en saadan Forsamling, som er her til Stede i Dag.

Denne store Forsamling er et Vidnesbyrd til alle tænkende Mennesker, at Gud har i Sandhed brugt Joseph Smith som et Redskab til at oprette sin Kirke paa Jorden til Frelse for alle Mennesker. Al den Vantro, som er i Verden, kan ikke forandre det Faktum, at Gud og Jesus Kristus aabenbarede sig for Joseph Smith. Gud har givet mig og mange Tusinde af sine Børn fra Midnatssolens Land til Syd-Afrika, Nord- og Syd-Amerika samt Øerne i Havet et Vidnesbyrd formedelst den Hellige Aand, at Joseph Smith er en sand Guds Profet.

(Fortsættes.)

AFLØSNING OG BESKIKKELSE.

Søster Karla Hansen er afløst som Missionssekretær med Tak for vel udført Arbejde. I hendes Sted er indsat Søster Astrid Nielsen.

Alle Rapporter og Breve vedrørende Missionen bedes sendt til Missionspræsidenten.

„DØDEN OG DENS MYSTERIER".

En Anmeldelse af Camille Flammarions sidste store Værk.

Af *Morten A. C. Nicolaysen.*

(Fortsat fra Side 349.)

Camille Flammarion giver en filosofisk Forklaring om, hvorledes det er muligt at forene den frie Viljes Udøvelse med den tilsyneladende Modsigelse, som ligger i bestemte Syner af fremtidige Begivenheder og Menneskets frie Vilje til selv at vælge; og den er vel værd at lægge Mærke til. Han siger:

»Jeg vil sige, at fra nu af kan vi ikke længere have nogen Tvivl om det Faktum, at fremtidige Begivenheder under visse Omstændigheder er bleven set og nøjagtigt beskrevet i Enkeltheder i Forvejen. Dette iagttagne Faktum maa forenes med den frie Vilje. Tiden er ikke, hvad den forekommer os. Den eksisterer ikke i og for sig selv. Evigheden er bevægelsesløs og altid nærværende. En fransk Kardinal, som stod Pave Leo XIII nær, diskuterede en Dag dette Spørgsmaal med mig under en Spadseretur i en Have i Nancy, og han paastod, at profetiske Paamindelser og Underretninger ikke kunde forenes med den frie Vilje.

»De tror paa Guds Eksistens,« sagde jeg. »Jeg føler, at De ikke tvivler derom. De tror i Forening med alle Teologer og med Cicero saavel som med Deres Forgænger Biskoppen af

Hippo, at Gud kender Fremtiden?« — »Visselig!« svarede Kardinalen. — »De indrømmer ogsaa den frie Viljes Udøvelse og de Kristnes Ansvarlighed?« — »Ja!« svarede han. — »Vel, paa hvad Maade afviger Indrømmelsen af disse Varsler eller forud viste Begivenheder fra denne Lærdom, at Gud kender Fremtiden.«

»Med Hensyn til Tiden saa eksisterer Fortiden ikke længere, Fremtiden eksisterer endnu ikke: kun det nærværende eksisterer. Men hvad er Nuet? Den nuværende Time? Ikke den. Nærværende Øjeblik. Nej. Et Sekund. Nej. En Milliondel af et Sekund? Endog det er længe nok for en Elektriker. Lad os alligevel indrømme dette Tidsmaal, hvis De ønsker. Det er da Nuet, det nærværende. De maa indrømme, at det er ikke meget substantielt. Da Tiden ikke eksisterer i og for sig selv og kun maales af Aanden ved vore Sanse-Indtryk og Fornemmelser, saa er Begivenhedernes Kæderække ligesom et Nu, der bestandig udfoldes, og det forhindrer ikke den menneskelige Vilje i at spille sin Rolle ved Synet af dens Udfoldelse.«

Vi kan ogsaa indrømme med en senere Udtalelse af ham, at Mennesket har *ikke nogen absolut fri Vilje,* thi hvorledes kan vi fri os selv fra Begivenhedernes Kæderække?

Den fri Vilje bliver derfor relativ eller med andre Ord staar i Forbindelse med Verdensdramaets Udfoldelse. Og, som »*den menneskelige Personlighed er en Deltager til de virksomme Bevæggrunde i de menneskelige Begivenheders Fremmarsch*«. Vi kan tilføje fra en Sidste Dages Helligs Standpunkt, at det er vor Pligt, at *vi med Viljens hele Fakultet vælger de allerbedste virksomme Bevæggrunde* i denne Fremmarsch for højere indbyrdes personlig og social Lyksalighed, som vi i Aanden kan se den eksistere i det himmelske Rige.

I denne traadløse Telegrafis og Telefons Tidsalder kan det fra et kristeligt Synspunkt være godt at give en lille Sammenligning fra Flammarions Bog med Hensyn til Viljen i

Bønnen, som vi tror er »Nøglen til Faderhjærtet«, og som vi ogsaa tror delvis er i Stand til at *forandre* Begivenhedernes Fremmarsch, selv om de skulde være forudsete i Syner. Mange Mennesker er fuldstændig vantro overfor Bønnen til Gud. Det er med dem som med en ung Mand, der udtalte til Præsident Heber J. Grant i hans yngre Dage: »Hvad godt gør det Dig at bede; Din Stemme naar dog ikke udenfor Din Lejlighed. Du kan jo ikke blive hørt.«

Det Ord, som er udtalt og udsendt af et oprigtigt Hjærte, gaar videre paa Æterbølgen og kan opfanges af den, for hvem det er henvendt til. Lad mig fra Flammarions Bog citere et Uddrag af et avtentisk Vidnesbyrd, som vil illustrere dette Forhold om at blive hørt. En 13-Aars Dreng, senere Kaptajn Aylesbury, faldt overbord fra et Skib Vest for Java i Stillehavet og var næsten druknet. Han sank flere Gange. Hver Gang, han kom over Vandet, raabte han paa sin Moder, hvilket Redningsbaadens Mandskab syntes var morsomt og drillede ham senere dermed. Da han kom hjem til England, fortalte han derom til sin Moder: »Medens jeg var under Vandet, saa jeg Eder alle sidde i dette Værelse; I arbejdede med noget hvidt. Jeg saa Eder alle — Moder, Emily, Eliza og Ellen.«

»Jeg hørte Dig kalde paa mig,« sagde hun, »og jeg bad Emily at se ud ad Vinduet.«

Drukningstiden svarede nøjagtigt til det Tidspunkt, Stemmen blev hørt, i Betragtning af Længdegradens Forskel.

Kaptajnens Søster skrev derom: »Jeg genkalder tydeligt dette Tilfælde. Det gjorde saa stærkt et Indtryk paa mig, at jeg aldrig kan glemme det. Vi sad en Aften fredeligt med vore Haandarbejder, da vi først hørte et svagt Raab: »Moder!« Vi saa op og sagde: »Hørte Du nogen raabe »Moder«? Ordene havde næppe undsluppet vore Læber, da Stemmen igen raabte »Moder« to Gange i Træk. Det sidste Raab var præget af Forfærdelse, det var et Fortvivlelsens Skrig. Vi rejste os alle op, og min Moder sagde: »Gaa ud og se, hvad det er.«

Jeg lob ud paa Gaden og sogte flere Minutter, men alt var Tavshed, og jeg saa ingen; Aftenen var fin og stille. Min Moders Sind var meget berort af denne Tildragelse.«

Naar det angaar de aandelige Kræfters Udfoldelse, saa har Tid og Afstand lidt at sige. Camille Flammarion har indlagt sig udodelig Fortjeneste ved Udgivelsen af dette Værk. Verden i Almindelighed bor være ham særdeles Taknemmelighed skyldig, og de Sidste Dages Hellige kan sætte Laurbærkransen om hans Pande for den Tjeneste, han har ydet dem i Striden mod den krasse Materialisme, og den store Tilfredsstillelse, det er for deres Sind, at deres Arbejde for de Dode fra deres eget Synspunkt kan stadfæstes fra den lærde Vidsts Undersogelser og indhentede Kendsgerninger. Hvis de Hellige arbejdede forgæves i dette Formaal, vilde de være de elendigste af alle Mennesker, men takket være Gud, at han har oprejst Mænd ogsaa udenfor Kirken, som uafvidende arbejder med derpaa som Medhjælpere; og det bestyrker os alle i Troen paa det »Evige Liv« og paa Jesus Kristus, som sagde til Johannes i Aabenbaringen: »Jeg er den forste og den sidste og den levende, og jeg har været dod, og se, jeg er levende i Evighedernes Evigheder, og jeg har Dodens og Dodsrigets Nogler«.

EFTERAARSKONFERENCEN I KØBENHAVN.

Konferencen tog sin Begyndelse Fredag Aften den 20. Oktober 1922 Kl. 8 med en vellykket Koncert, assisteret af Koncertsanger Hr. Max Freuler og Violoncellosolistinde Frk. Bertha Landau.

Lordag Aften den 21. Oktober Kl. $7^1/_2$ fortsattes Konferencen med et Rapportmode. Modet aabnedes med Salmen: »Vaagn op, hor Rosten lyder«. Bon af Br. Julius Tronier, dernæst Salmen: »Jeg foler nu en Glæde«. Præsidentinden for den kvindelige Hjælpeforening Str. Kirsten Knudsen gjorde

nogle Bemærkninger og takkede Søskende, der havde taget Del i Søsterforeningen det forløbne halve Aar. Str. Hansine Franck, Søsterforeningens Kassererske, oplæste derefter den finansielle Rapport, og Sekretær Str. Thora Petersen gav Rapport over Møderne for det sidste halve Aar. Brødrene Aage Kalmer og Vald. Jacobsen gav Rapport henholdsvis over Ungdomsforeningen og Søndagsskolen. Til Afveksling blev Salmen: »O, sig hvad er Sandhed« afsunget. Missionspræs. Carl E. Peterson talte over Emnet: »Pligtopfyldelse«. Ældste William Petersen fra Esbjerg talte om Enighed i at fremme Evangeliets Sag. Ældste Owen Poulsen fra Aarhus bar sit Vidnesbyrd. Præs. Poul Gregersen fra Aarhus Konference opmuntrede alle Søskende til at arbejde med Iver og Flid for Evangeliets Fremme. En Sangsolo af Vald. Jacobsen: »Giv mig en Blomst, mens jeg lever«. Ældste Lauritz Larsen fra Aarhus talte over Emnet: »Omvendelse fra Verdens Daarlighed og Traditioner«. Mødet sluttede med Salmen: »Hav Tak for Profeten«. Taksigelse af Ældste Hans C. Hansen.

Søndag den 22. Oktober Kl. $10^1/_2$ Form. aabnedes Søndagsskolen med Salmen: »Vær velkommen«. Bøn af Br. Chr. L. Larsen. Dernæst Salmen: »Jeg tjener Gud, mens jeg er ung«. Forstander for Skolen Br. Vald. Jacobsen bød Forsamlingen velkommen, hvorefter Skolens Elever udførte et godt Program. Br. Lauritz Larsen fra Aarhus talte derefter til Børnene. Missionspræs. Carl E. Peterson foreslog at afløse Br. Vald. Jacobsen som Forstander for Søndagsskolen tillige med hans Raadgivere og alle Funktionærer. I hans Sted blev Br. Aage Kalmer indsat som Forstander med Brødrene Julius Tronier og Julius Petersen som Raadgivere. Som Sekretær Harry Klitgaard og assisterende Elmer Klitgaard. Som Lærere og Lærerinder Oda Zabell, Emmy Andersen, Julius Petersen, Valborg Andersen, Sofie Kalmer og Fritz W. Andersen. Alle Forslag enstemmigt vedtaget. Skolen sluttede med Salmen: »Tak for vor Skole«. Taksigelse af Vald. Jacobsen.

Mødet Søndag Efterm. Kl. 2 aabnedes med Salmen: »Vaagn, min Sanger«. Bøn af Br. Louis Hansen. Dernæst Salmen: »O, Herre, lad mig komme frem«. Ældste Hans C. Hansen talte angaaende sine Rejseerfaringer i den danske Mission. Missionspræs. Carl E. Peterson forslog, at Ældste Hans C. Hansen løses som omrejsende Ældste i den danske Mission, at Br. Aage Kalmer løses som Præsident for de unge Mænds Forening tillige med hans Raadgivere. Kirkens Generalautoriteter blev foreslaaet til Opholdelse. Som Præsident for den danske Mission Carl E. Peterson, Missionssekretær Karla Hansen. Som Missionær i Københavns Konference Louis Hansen. Forstander for Bornholms Gren Karl Andersen. Som Præsidentinde for den kvindelige Hjælpeforening Kirsten Knudsen med Sofie Kalmer og Kristine Tronier som Raadgivere, Sekretær Thora Petersen og Kassererske Hansine Franck. Præsident for de unge Mænds Forening Chr. L. Larsen med Fritz W. Andersen og Chr. T. Petersen som Raadgivere, Sekretær Gerhardt Tronier. Som Præsidentinde for de unge Kvinders Forening Oda Zabell med Thyra Andersen og Thora Petersen som Raadgivere, Sekretær Emmy Andersen og Kassererske for begge Foreninger Karla Hansen. Som Præsident for Sangkoret Chr. L. Larsen med Thyra Andersen og Robert Andersen som Raadgivere og som Dirigent Valdemar Jacobsen. Som Præsident for Kredslærerne Julius Tronier. Til Afveksling sang Koret: »Nu Fryd mit Hjærte finder«. Ældsterne Johannes Rasmussen, Elis Tronier, Orla Nielsen, John H. Jørgensen og Poul Gregersen talte i Korthed til Forsamlingen. Mødet sluttede med Salmen: »Blomstre som en Rosengaard«. Taksigelse af Ældste Owen Poulsen.

Mødet Søndag Aften Kl. 7. Koret sang: »Jeg er fremmed«. Bøn af Ældste Poul Gregersen. Koret sang: »En Nat, i stille Slummer, jeg paa mit Leje laa«. Ældste Hans C. Hansen gav derefter flere Eksempler paa, at i Enighed er der Styrke. En Sangsolo af Br. Vald. Jacobsen: »Min Fader i Himlen«. Der-

efter behandlede Missionspræs. Carl E. Peterson Emnet: »Er der mere end én sand Jesu Kristi Kirke«. Mødet sluttede med Salmen: »Hør i Din Enbaarnes Navn«, sunget af Koret. Taksigelse af Ældste Elis Tronier.

Som Slutning paa Konferencen afholdtes en festlig Sammenkomst Tirsdag Aften den 24. Oktober. Der severedes Chokolade og Kager.

BAGTALELSE.

Bagtalelse er Indbegrebet af al menneskelig Lavhed, men tolereres som berettiget Sport af det sladderagtige Flertal. Bagtalelse er den Evneløses Forsøg paa at hævde sig ved sin Lidenhed, den Kærlighedsløses Forsøg paa at mindske al Hjærtevarme og derved opnaa det tvivlsomme Resultat at bringe Dødsspiren ind i sin Kreds. Udslaget deraf bliver Standsning af alt Fremskridt i den gode Sags Tjeneste.

Tiden er ikke til ørkesløs Tant,
kostbar er Dagen, der glider,
Ingen i Livet Lyksalighed fandt,
der priste det døde og kaldte det sandt.

Tiden er ikke en drivende Flod,
som fører os blindt til vor Lykke;
Tiden er Fremskridt, naar blot vi forstod
Ordets Forkyndelses-Smykke!

L. Caspersen.

INDHOLD:

Udgivet og forlagt af CARL E. PETERSON, Korsgade 11, Kbhvn. N.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).